

ikke er åbenbart uforenelig med landets retsorden eller grundlæggende danske retsprincipper. Et led i domstolsprøvelsen vil også være, at fuldbyrdelsen ikke medfører skærpelse af domfældtes strafferetlige situation, jf. § 3, stk. 2.

Kravet om godkendelse i lovforslagets § 3, stk. 3, er ufravigeligt for fængselsstraffe. Det indebærer, at enhver konkret aftale om fuldbyrdelse af fængselsstraf her i landet, der ikke godkendes af domstolene, er uanvendelig som fuldbyrdelsesgrundlag i Danmark. Medmindre en anden ordning forhandles med Den Internationale Straffedomstol og godkendes af domstolene, må overførelse af straffuldbyrdelsen i givet fald opgives.

Ved lovforslagets § 3, stk. 3, 2. pkt., præciseres, at afgørelsen om godkendelse træffes ved dom.

For bøder og konfiskation foreslås det i § 3, stk. 3, 3. pkt., at der kan gives den domfældte lejlighed til få sagen afgjort udenretligt ved en bødevedtagelse eller en vedtagelse af konfiskation, jf. nærmere pkt. 11.2.5. i de almindelige bemærkninger til lovforslaget.

4. Ved § 3, stk. 4, udelukkes det at anvende forvandlingsstraf, såfremt en bøde, der er idømt af Den Internationale Straffedomstol ikke kan inddrives. En frihedsstraf kan således ikke træde i stedet for bøden, hvis den ikke betales.

Dette svarer til den gældende ordning vedrørende fuldbyrdelse af udenlandske bøder, jf. § 5, stk. 3, i lov om international fuldbyrdelse af straf mv. Statutten indeholder ikke bestemmelser, der forpligter deltagerstaterne til at anvende forvandlingsstraf i tilfælde af, at en bøde ikke betales.

I henhold til regel 146, stk. 5, i det foreliggende udkast til procesreglement vil Den Internationale Straffedomstol i særlige tilfælde have mulighed for at erstatte en bøde, der i henhold til artikel 77, stk. 2, litra a, er blevet idømt i tillæg til en frihedsstraf med en »tillæggsfrihedsstraf« på indtil 25 pct. af den oprindelige frihedsstraf, dog højst fem år. Denne adgang for domstolen til at idømme en »tillæggsfrihedsstraf« berøres ikke af lovforslagets § 3, stk. 4. Såfremt Den Internationale Straffedomstol omsætter en idømt bødestraf til en »tillæggsfrihedsstraf«, opstår der her i landet alene spørgsmål om fuldbyrdelse af den samlede frihedsstraf i medfør af § 3, stk. 1.

5. Efter lovforslagets § 3, stk. 5, kan justitsministeren – på ofrets vegne – inddrive erstatningskrav, der er pålagt den domfældte, jf. statutens artikel 75, ved udpantning (dvs. ved udlæg og eventuelt tvangsauktion) og ved lønindeholdelse, jf. pkt. 11.2.6. i de almindelige bemærkninger til lovforslaget. I praksis vil det

være den stedlige politimester, der forestår inddrivelsen.

Henvisningen til reglerne om inddrivelse af bøder i lovforslagets § 3, stk. 5, 2. pkt., omfatter reglerne om afdragsvis betaling, betalingsevnevurdering og den nærmere gennemførelse af lønindeholdelse (herunder om strafansvar og erstatningsansvar for den indeholdelsespligtige), jf. straffelovens § 52, stk. 2 og 4-7, og administrative forskrifter udstedt i medfør af disse bestemmelser. Efter ikrafttrædelse af straffuldbyrdelsesloven den 1. juli 2001 vil disse bestemmelser blive afløst af straffuldbyrdelseslovens §§ 90-92 og administrative forskrifter udstedt i medfør af disse bestemmelser. Ved inddrivelse af erstatning til ofre efter statutens artikel 75 udfører politiet og inddrivelsen efter delegation fra justitsministeren, jf. herved lovforslagets § 3, stk. 5, 1. pkt., og eventuelle begrænsninger i adgangen til at påklage politimesterens afgørelser til justitsministeren finder derfor ikke anvendelse i disse sager.

6. Om baggrunden for og rækkevidden af bemyndigelsesbestemmelsen i lovforslagets § 3, stk. 6, henvises til pkt. 11.2.1.-11.2.3. i de almindelige bemærkninger til lovforslaget.

Til § 4

Bestemmelsen vedrører princippet om »ne bis in idem«, der indebærer, at en person ikke kan strafforfølges for den samme handling to gange. Dette princip fremgår af statutens artikel 20, og finder i henhold til denne artikel anvendelse både i forhold til Den Internationale Straffedomstol for så vidt angår domstolens egne domme samt domme, der er afsagt i en stat, og i forhold til deltagerstaterne for så vidt angår Den Internationale Straffedomstols domme.

Denne bestemmelse svarer til straffelovens § 10 a, stk. 1, hvorefter en person, over for hvem der er afsagt straffedom i den stat, hvor handlingen er begået, eller en dom, der er omfattet af den europæiske konvention om straffedommes internationale retsvirkninger eller af lov om overførelse til andet land af retsforfølgning i straffesager, ikke kan strafforfølges her i landet for den samme handling, såfremt visse nærmere betingelser vedrørende den idømte sanktion er opfyldt.

Straffelovens § 10 a er en undtagelse fra det almindelige udgangspunkt i dansk ret, hvorefter straffedomme, der er afsagt af udenlandske domstole, ikke har negativ retskraft her i landet. Domme, der er afsagt af Den Internationale Straffedomstol, er ikke omfattet af bestemmelsen i straffelovens § 10 a (som kun vedrører domme afsagt i fremmede stater), og denne